

Deze persoon heeft perfecte wenkbrauwen. De twee boogjes kunnen de ogen laten vragen. Maar de ogen vragen niet. Ze kijken je met een zekere achteloosheid aan. Weten ze al? Of weten ze niets en willen ze ook niets weten? Of zijn het de ogen van een oud portret, perfect en flatteus? Maar dan die mond met dat gesoigneerde snorretje erboven: is deze man net bezig iets te zeggen? Is het iets belangrijks of is het dandyeske welbespraaktheid zonder inhoud?

Zijn hoofd neigt achterover en blijkt wat ongemakkelijk op zijn romp te zitten. Het hoofd met de dikke hardos draait zich naar je toe, terwijl het wat zegt, maar de romp wil niet meewerken. Beide worden gescheiden door een kraag. Die kraag leidt weer een ander leven: hij is verworven tot een witte vlek als in een bewogen foto. In een flits scheidt hij de geest van het lichaam. Is het het begin van een stille kreet van schrik die de mond opent?

Geluid komt er niet meer uit en de romp staat er als een onbewogen rots onder. Voelt de geest pijn, terwijl de materie onbewogen blijft?

© Copyright 2014: [Bertus Pieters](#).